

Arrest

nr. 239 443 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ROLAND
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat F. ROLAND en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 juli 2016 België binnen met een UNRWA-registratiekaart en verzoekt op 23 januari 2018 om internationale bescherming. Op 26 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) op 5 december 1992. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. Vanaf uw dertiende woonde u in Gayathi (Al Gharbiya) in Abu Dhabi. U ging naar school tot het zesde middelbaar, maar werkte uw studies niet af. Rond 2010 begon u een relatie met de Syrische R. A. A. (...). In mei 2012 werd u gestopt bij een politiecontrole. R. (...) zat toen bij u in de wagen. Toen gevraagd werd wie zij was en bleek dat ze geen familie van u was, werden jullie beiden gearresteerd. Uit medisch onderzoek bleek dat jullie intiem met elkaar waren geweest. Jullie werden beiden veroordeeld tot zes maanden celstraf. Tijdens de rechtszitting probeerde de vader van R. (...) u aan te vallen, maar doordat u omcirkeld was door politieagenten kon hij u niets doen. Tegen uw vader werd gezegd dat als ze u ooit te pakken zouden krijgen, ze u zouden vermoorden. Na uw celstraf verbleef u nog gedurende drie maanden in een deportatiecentrum, waarna u op 19 februari 2013 het land werd uitgezet. U werd naar Maleisië gestuurd, maar mocht daar het land niet in aangezien u geen visum had en werd naar Abu Dhabi teruggestuurd. Van daaruit reisde u door naar Al Kish in Iran, omdat u daar geen visum voor nodig had. Van daaruit vertrok u op 15 mei 2013 naar Marokko. U kreeg een visum dat geldig bleef tot 9 mei 2013, nadien verbleef u er illegaal. U werd er twee keer door de politie gearresteerd omwille van uw illegale status. De laatste keer werd u door hen in de woestijn achtergelaten. U besloot naar Europa door te reizen. Via Melilla reisde u op 15 december 2015 naar Spanje, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 31 juli 2016 kwam u in België aan, maar u vertrok reeds ongeveer een week na uw aankomst in het opvangcentrum. Nadien verbleef u een zestal maanden in Luxemburg, waar u tevens een verzoek om internationale bescherming indiende. Van daaruit werd u gerepatriëerd naar Spanje omwille van de Dublin-regeling. Op 21 januari 2018 kwam u terug in België aan en op 23 januari 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw Egyptisch reisdocument (d.d. 8/7/09), uw rijbewijs, uw UNWRA-kaart, een attest van het Jordaanse burgerlijke register en een verzoek om Jordanië te bezoeken. Tevens legt u kopieën voor van het antwoord op het verzoek om Jordanië te bezoeken, uw geboorteakte en een arrest in verband met overspel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst sluit alleen personen uit van de vluchtelingenstatus die "thans" de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asiëlverzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat u een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

Er werd aan de hand van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, met name het attest van het Jordaanse burgerlijke register, het verzoek Jordanië te bezoeken en het antwoord hierop, vastgesteld dat u zelf nooit in Jordanië verbleven heeft (CGVS p.4, 8, 9, 11-12). U bevond zich dus steeds buiten het mandaatgebied van UNRWA. Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op het feit dat u in de Verenigde Arabische Emiraten gearresteerd, opgesloten en gedeporteerd werd omwille van uw seksuele betrekkingen met de Syrische R. (...), zonder dat u met haar was gehuwd. U hebt geen enkel element aangehaald dat genoemde feiten zouden gepleegd zijn om redenen die gelinkt zijn aan één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Dit dient dan ook eerder als gemeenrechtelijk en strafrechtelijk en interpersoonlijk van aard te worden gekwalificeerd en kan bijgevolg bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Conventie worden beschouwd. Bovendien kan de straf die u werd toegekend ook niet als buitenproportioneel worden aanzien. Uit de artikels uit de 'penale code' van de Verenigde Arabische Emiraten (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) waarnaar wordt verwezen in het door u neergelegde arrest, blijkt dat u voor de door u gepleegde feiten in dat land minimum een jaar opsluiting en deportatie riskeerde (zie vertaling die aan het dossier werd toegevoegd). U kreeg slechts zes maanden opsluiting en deportatie opgelegd (CGVS p.17). De bedreiging vanwege de familie van R. (...) valt evenmin te kwalificeren als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven zijn de feiten onvoldoende ernstig om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Behalve dat haar vader u probeerde aan te vallen tijdens de rechtszitting en aan uw vader gezegd werd dat ze u zouden doden, gebeurde er niets in concreto. Bovendien hebben ze R. (...) ook niets aangedaan. Zij werd na haar gevangenisstraf gedeporteerd naar Syrië, zo blijkt uit uw verklaringen. Haar familieleden hebben haar niets aangedaan (CGVS p.18-19). U hebt immers nog steeds contact met haar (CGVS p.14-15). Nochtans kan worden verondersteld dat als de familieleden van R. (...) hun eer hadden willen herstellen, ze in eerste instantie haar zouden doden of minstens treffen, aangezien volgens de tradities het de vrouw is die de eer van de familie draagt. De vaststelling dat haar leven werd gespaard, vormt allerminst een indicatie dat ze u alsnog zouden willen doden maar lijkt er eerder op te wijzen dat ze de zaak als 'geregeld' beschouwen.

In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in de Verenigde Arabische Emiraten niet kan terugkeren naar dat land en vreest dat u, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat u niet beschikt over een legale verblijfstitel, wenst het CGVS de aandacht op de volgende elementen te vestigen (CGVS p.18).

Allereerst merkt het CGVS op dat elke staat op basis van diens soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels met name de mogelijkheid tot uitwijzing na een veroordeling, ook van toepassing zijn op vreemdelingen die in België verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u een veroordeling opliep en hierdoor bent uitgewezen en ook reeds meer dan zes maanden het grondgebied van de Verenigde Arabische Emiraten hebt verlaten, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als één van hun onderdanen ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Vervolgens merkt het CGVS op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asieliinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij daadwerkelijk terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt.

Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel 1A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]."

Het CGVS meent dat de toepassing van voornoemde wetsbepalingen veronderstelt dat een terugkeer van een verzoeker naar het referentieland daadwerkelijk mogelijk is. De vraag in verband met het verblijf doet zich niet voor wanneer de verzoeker over de nationaliteit beschikt, aangezien de onderdanen van een staat het recht hebben om terug te keren naar het grondgebied van hun nationale staat. De situatie van de staatlozen verschilt van die van de nationale ingezetenen, in die zin dat, opdat een terugkeer mogelijk zou zijn, de betrokkene in het land van gewoonlijk verblijf over een geldig verblijfsrecht moet beschikken dat hem toegang tot het grondgebied geeft.

Het CGVS meent dat wanneer de terugkeer van staatloze verzoekers onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels, zoals, bijvoorbeeld het niet beschikken over een verblijfsstatus, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot het grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren.

Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn voorafgaand akkoord zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar de Verenigde Arabische Emiraten. Op basis van het document in uw administratieve dossier, met name uw Egyptisch reisdocument (d.d. 8/7/09), stelt het CGVS echter vast dat u geen recht op verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten meer hebt. Daarom meent het CGVS dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het CGVS meent dat u niet zal terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten.

Het CGVS merkt bovendien op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van de Verenigde Arabische Emiraten zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke

vrees of reëel risico indien de verzoeker daadwerkelijk zou terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg meent het CGVS dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn land van gewoonlijk verblijf waartoe hij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie, aangezien de terugkeer, en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer, louter denkbeeldig zijn.

Op basis van wat voorafgaat meent het CGVS dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf en dat u de levensomstandigheden die u vreest in geval van een illegale terugkeer, dus niet zal ondergaan.

Aangezien het niet-legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, net als de levensomstandigheden die de uwe zouden worden mocht u naar dit land terugkeren, meent het CGVS dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw originele rijbewijs en de kopie van uw geboorteakte wijzen bovenstaande appreciatie niet. Deze bevestigen enkel uw voorgaande verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker haalt artikel 1, A (2) en D, van het Verdrag van Genève aan, waarna hij enkele overwegingen uit het arrest *Bolbol* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) citeert met betrekking tot de interpretatie van artikel 1, D, eerste zin, van het Verdrag van Genève (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 50-52). In dit verband citeert verzoeker tevens uit de conclusies van advocaat-generaal E. Sharpston van 4 maart 2010.

Verder wijst verzoeker op de omschrijving van het toepassingsgebied *rationae personae* van artikel 1, D van het Verdrag van Genève door UNHCR in zijn “Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017 en gaat hij in op wat UNHCR uiteenzet met betrekking tot de registratie bij UNRWA. Vervolgens citeert hij uit voormelde “Guidelines” van UNHCR passages met betrekking tot de interpretatie van artikel 1, D, tweede zin, van het Verdrag van Genève. Verzoeker wijst erop dat ook het Hof van Justitie artikel 1, D, tweede zin, van het Verdrag van Genève geïnterpreteerd heeft en citeert wat dit betreft uit het arrest *El Kott* (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, dictum).

Verzoeker haalt tot slot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan en verwijst naar de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van die wet en het zorgvuldigheidsbeginsel, alvorens het voorgaande op zijn situatie toe te passen.

In hoofddorde betoogt verzoeker dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève *in casu* van toepassing is. Hij beargumenteert dit als volgt:

“B.1.1. Het CGVS verwijst naar het arrest BOLBOL en EL KOTT om te zeggen dat Artikel 1D van het Verdrag van Genève is van toepassing “alleen [voor] degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen” en dus in casu niet van toepassing.

In het arrest EL KOTT, het Hof verwijst echter volledig naar het arrest BOLBOL wanneer het uitlegt dat (arrest EL KOTT, punten 47 en 76) :

“47 (...)

76. (...)” (wij onderstreppen).

En wij hebben hierboven gezien dat zowel de UNHCR als de HJV van oordeel zijn dat een UNRWA “registration card” vormt een onweerlegbaar bewijs voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten (zie arrest BOLBOL, punt 52 + conclusies van advocaat-generaal E. SHARPSTON van 4 maart 2010, punten 96 tot 99, hierboven vermeld (punt A.2.))

Het bovengenoemde UNHCR-rapport bevestigt ook deze stelling.

In casu wordt de aanvrager, in tegenstelling tot de BOLBOL-zaak, als UNRWA-vluchteling geregistreerd in Jordanie (als afstammeling heeft hij inderdaad recht op UNRWA-bijstand en staat hij dus geregistreerd op de UNRWA-kaart van zijn gezin).

Hij heeft zijn UNRWA-kaart bij het CGVS gedeponneerd en een document ondertekend gedurende zijn gehoor zodat het CGVS is machtigt om verificaties en opzoeken uit te voeren bij de UNRWA, en zodat de authenticiteit van de UNRWA-kaart en de registratie ervan kan worden geverifieerd (zie in die zin CEDH, SINGH ET AUTRES c. BELGIQUE (Requête no 33210/11), 2 octobre 2012, §§100 en volgende).

Gezien dit element staat het dan vast dat artikel 1D moet worden toegepast in casu.

B.1.2. Bovendien wordt door het CGVS niet betwist dat verzoekster geen toegang heeft tot het Jordaanse grondgebied – ondanks zijn pogingen - wegens juridische en administratieve belemmeringen (hij heeft ook documenten in die zin ingediend, die niet door het CGVS worden betwist).

De tweede deel van Artikel 1D moet dan ook in toepassing komen in casu.

Daardoor, in het licht van deze bepaling en de bovengenoemde Europese rechtspraak (zie A.3. en A.4.) moest de aanvrager automatisch als vluchteling worden erkend door het CGVS.

Gezien de fouten van het CGVS moet hij door uw Raad als vluchteling worden erkend.”

Verzoeker stelt verder dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening is dat zijn dossier niet duidelijk genoeg is om een beslissing te nemen, volgende vragen aan het Hof van Justitie moeten worden gesteld:

“1) Moet artikel 12 van de wet aldus worden uitgelegd dat een als vluchteling erkende en bij de UNRWA geregistreerde Palestijn niet onder de persoonlijke werkingssfeer van dit artikel (gelezen in samenhang met artikel 1D van de Conventie van Genève) valt om de enkele reden dat hij nooit op het grondgebied onder mandaat van de UNRWA (Jordanie, in casu) heeft gewoond ?

2) Zo ja, geldt dezelfde interpretatie indien de persoon bewijst dat hij of zij heeft getracht het het grondgebied onder mandaat van de UNRWA (Jordanie, in casu) binnen te komen, maar dat hij of zij door administratieve en juridische belemmeringen verhinderd is geweest dit te doen ?”

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij licht dit als volgt toe:

"Het is onbetwistbaar dat de verzoeker heeft geen vastgesteld nationaliteit (hij is van palestijnse oorsprong) en vroeger (en al zijn leven) in VAE verbleef (Abu Dabhi).

Verzoeker kan niet aanvaarden dat het CGVS van mening is dat het zijn vrees, voor het loutere feit dat het "hypothetisch" is dat hij op een dag zal terugkeren naar het land waar hij vroeger verbleef, niet hoeft te analyseren.

Het CGVS maakt het aldus eenvoudigweg onmogelijk om verzoeker internationale bescherming te verlenen.

Bovendien, anders dan het CGVS in het bestreden besluit stelt, is verzoeker na zijn veroordeling eerst uit de VAE naar Maleisië verbannen en heeft Maleisië hem rechtstreeks naar de VAE teruggestuurd, waar hij nog eens vier dagen in de gevangenis op de luchthaven heeft doorgebracht (gehoor, p. 21).

Er was dus een terugkeer naar VAE al gedaan (door Malaisien overheden) ondanks het feit dat de verblijfsvergunning van verzoeker reeds was ingetrokken in VAE.

In geval van terugkeer naar de VAE is het dus zeker dat de aanvrager naar de gevangenis zal worden teruggestuurd omdat hij na een veroordeling was al uitgezet. Een dergelijke detentie zou op zich een onmenselijke en vernederende behandeling zijn.

Bovendien verklaarde de verzoeker tijdens zijn hoorzitting dat hij tijdens zijn eerste detentie was gemarteld en dat hij daarom verdere vervolging vreesde als hij naar de VAE zou worden teruggestuurd (gehoor, pp. 17-18). De geloofwaardigheid van deze foltering is door het CGVS op geen enkele wijze in twijfel getrokken en moet daarom als bewezen worden beschouwd.

Gezien die elementen, er moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij een kopie van de COI Focus "Territoires palestiniens. L'enregistrement des réfugiés palestiniens par l'Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA)" van 28 mei 2015.

2.2.3. Op 27 juli 2020 legt verzoeker een aanvullende nota neer als antwoord op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

De Raad wijst evenwel op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Uit de lezing van voormelde aanvullende nota blijkt dat verzoeker inhoudelijk repliceert op het verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen. Er worden echter geen nieuwe elementen aangereikt die niet eerder in de procedure aan bod konden komen.

Gelet op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers op 27 juli 2020 overgemaakte aanvullende nota uit de debatten geweerd. De mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota heeft immers tot doel de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om te repliceren op verweermiddelen van de tegenpartij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. X). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt, zodat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat (B) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op ernstige schade, nu (i) de door hem aangehaalde persoonlijke feiten eerder gemeenrechtelijk en strafrechtelijk en interpersoonlijk van aard zijn en niet als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kunnen worden gekwalificeerd en daarenboven onvoldoende ernstig zijn opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) het feit dat hij niet op legale wijze kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten (hierna: VAE), evenmin als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, en (iii) zijn terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf hypothetisch is, net zoals de levensomstandigheden die de zijne zouden zijn mocht hij naar dit land terugkeren. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Over de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

De Raad wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) gesteld wordt dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door UNRWA geboden

bescherming of bijstand hebben ingeroepen onder de daarin genoemde uitsluitingsgrond vallen. Volgens het Hof van Justitie dient deze uitsluitingsclausule restrictief te worden geïnterpreteerd en kan zij niet tevens betrekking hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van UNRWA te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 51). Hieruit kan dus worden besloten dat het voor de toepassing van artikel 1, D, eerste zin, van het Verdrag van Genève niet volstaat dat de betrokkene aantoont dat hij gerechtigd is of was op bijstand en bescherming van UNRWA, doch dat hij moet aantonen dat hij deze bijstand en bescherming ook daadwerkelijk heeft ingeroepen.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde UNRWA-registratiekaart dat hij geregistreerd is bij het bureau van UNRWA in Amman, Jordanië (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, en stuk 20, map met 'documenten', nr. 2). Verzoeker verklaart evenwel nooit hulp van UNRWA te hebben verkregen en ook nooit in Jordanië te zijn geweest. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt verder dat zijn moeder, een van zijn broers en zijn twee zussen in Jordanië verblijven en dat hij geprobeerd heeft zijn familie in Jordanië te bezoeken, doch dat zijn visumaanvraag geweigerd werd (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 5, 11-12, en stuk 20, map met 'documenten', nrs. 5 en 6). Aldus dient te worden besloten dat verzoeker zich steeds buiten het mandaatgebied van UNRWA heeft bevonden en zich nooit daadwerkelijk heeft beroepen op de bijstand die UNRWA daar biedt.

De argumentatie in het verzoekschrift, volgens dewelke het door verzoeker voorgelegde UNRWA-registratiebewijs onweerlegbaar bewijst dat hij daadwerkelijk hulp van UNRWA heeft genoten, kan niet worden gevolgd. Verzoeker baseert deze argumentatie op rechtsoverweging 52 van voormeld arrest *Nawras Bolbol* van het Hof van Justitie, de conclusies van advocaat-generaal E. Sharpston van 4 maart 2010 betreffende deze zaak en de omschrijving van het toepassingsgebied *ratione personae* van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in de richtlijnen van UNHCR betreffende de toepassing van deze bepaling op Palestijnse vluchtelingen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt vooreerst nergens uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat het voorleggen van een UNRWA-registratiekaart een "*onweerlegbaar bewijs*" vormt van het feit dat men daadwerkelijk de hulp van UNRWA genoten heeft. Het Hof van Justitie heeft enkel geoordeeld dat dergelijke kaart een *toereikend bewijs* vormt (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 52). Ten grondslag aan deze overweging ligt de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij daadwerkelijk bescherming of bijstand heeft genoten in de zin van artikel 12, eerste lid, a), eerste zin, van de Kwalificatierichtlijn. Aldus preciseert het Hof van Justitie dat een UNRWA-registratiebewijs daartoe voldoende doch niet noodzakelijk is, rekening houdend met het feit dat de bijstand van UNRWA ook wordt geboden aan personen die niet geregistreerd zijn. In die zin dient ook de conclusie van advocaat-generaal E. Sharpston te worden gelezen, waar zij het bewijs van daadwerkelijke registratie bij UNRWA aldus opvat dat het een onweerlegbaar vermoeden schept dat een verzoeker daadwerkelijk bijstand heeft genoten (Conclusie advocaat-generaal E. Sharpston van 4 maart 2010 bij zaak C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 99). De bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde UNRWA-registratiekaart is dus niet absoluut, in de zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, waaronder verzoekers verklaringen. De Raad wijst erop dat verzoeker niet betwist dat hij nooit in Jordanië, het land waar hij geregistreerd is, verbleven heeft. Integendeel, verzoeker stelt juist dat hij nooit toegang heeft verkregen tot het Jordaanse grondgebied, doch enkel geregistreerd werd bij UNRWA omdat hij "*als afstammeling*" daar "*recht*" op had. Aldus bevestigt verzoeker dat hij weliswaar gerechtigd was om UNRWA-bijstand te genieten, doch deze nooit daadwerkelijk heeft ingeroepen dan wel genoten heeft. De omstandigheid dat verzoeker getracht heeft het mandaatgebied van UNRWA waar hij geregistreerd is binnen te komen maar daartoe verhinderd is door administratieve en juridische belemmeringen is in dezen niet relevant. De Raad herhaalt dat artikel 1, D, tweede zin, van het Verdrag van Genève toepassing vindt wanneer overeenkomstig deze bepaling de bescherming of bijstand "*om welke reden ook is opgehouden*", wat impliceert dat de betrokkene minstens kort voor het indienen van het verzoek om internationale bescherming deze bescherming of bijstand daadwerkelijk heeft genoten, *quod non in casu*. Wat betreft het standpunt dat UNHCR uiteenzet in voornoemde richtlijnen over de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève op Palestijnse vluchtelingen, merkt de Raad op dat richtlijnen van UNHCR weliswaar waardevolle aanwijzingen kunnen bevatten over de toepassing van het Verdrag van Genève, maar geen juridisch bindend karakter hebben en dus geen afdwingbare rechtsregels bevatten waarop verzoeker zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Bovendien strookt de ruime benadering van UNHCR niet met het feit dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitsluitingsclausule betreft en bijgevolg restrictief dient te worden geïnterpreteerd, zoals door het Hof van Justitie in voornoemd arrest *Nawras Bolbol* wordt gesteld.

De Raad ziet dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek van verzoeker om aan het Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen over de draagwijdte van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU. Bovendien is krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, §§ 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, §§ 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Gelet op wat voorafgaat, heeft de commissaris-generaal onderhavig verzoek om internationale bescherming terecht onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en voert verzoeker niet dienstig de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt het verzoek om internationale bescherming hierna op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart geboren en getogen te zijn in de VAE. Hij zou in 2010 een relatie begonnen zijn met R., een Syrisch meisje. Toen hij in mei 2012 met haar onderweg was in de auto, zou hij tegengehouden zijn voor een politiecontrole. Toen na ondervraging bleek dat zij geen familie was van verzoeker, zouden zij beiden gearresteerd zijn. Nadat vervolgens uit medisch onderzoek zou gebleken zijn dat zij intiem met elkaar waren geweest, zouden beiden veroordeeld zijn tot zes maanden celstraf. Tijdens de rechtszitting zou de vader van R. geprobeerd hebben verzoeker aan te pakken. Haar familie zou verzoekers vader hebben laten weten dat ze verzoeker ooit te pakken zouden krijgen en hem zouden vermoorden. Na zijn straf te hebben uitgezeten zou verzoeker nog gedurende drie maanden in een deportatiecentrum hebben verbleven, waarna hij op 19 februari 2013 het land werd uitgezet. Verzoeker verklaart dat hij naar Maleisië werd gestuurd, maar dat hem de toegang tot het land geweigerd werd omdat hij geen visum had. Verzoeker zou teruggestuurd zijn naar de VAE, waar hij te horen zou hebben gekregen dat hij moest zien te vertrekken omdat hij anders opnieuw in de gevangenis zou belanden. Verzoeker zou daarop naar Iran zijn gereisd omdat hij daar geen visum voor nodig had. Na daar ongeveer drie maanden te hebben verbleven zou verzoeker met een toeristenvisum naar Marokko zijn gereisd, waar hij op 15 mei 2013 zou zijn binnengekomen. Nadat zijn visum voor Marokko vervallen was, zou verzoeker er nog lange tijd illegaal verbleven hebben en tevergeefs geprobeerd hebben een verblijfsvergunning te bekomen. In december 2015 zou verzoeker via Melilla naar Spanje zijn gereisd, waar hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend maar geen beslissing zou hebben gekregen. In juli 2016 zou verzoeker naar België zijn gekomen, maar er na een week al weer vertrokken zijn om naar Luxemburg te gaan. Verzoeker zou een zestal maanden in Luxemburg zijn gebleven en er ook een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Verzoeker zou vanuit Luxemburg teruggestuurd zijn naar Spanje. Verzoeker keerde op 21 januari 2018 terug naar België en diende twee dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker baseert zijn verzoek om internationale bescherming op het feit dat hij in de VAE gearresteerd, opgesloten en gedeporteerd werd omwille van buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen met R., een Syrisch meisje waarmee hij sinds 2010 een relatie zou hebben gehad.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel element heeft aangehaald op basis waarvan kan worden aangenomen dat de door de autoriteiten ondernomen actie dan wel de bedreigingen vanwege de familie van R. zijn ingegeven door redenen die verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, met name zijn nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Deze feiten dienen dan ook als gemeenschappelijk en interpersoonlijk van aard te worden gekwalificeerd en kunnen niet als daden van vervolging worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt verder terecht als volgt overwogen:

“Bovendien kan de straf die u werd toegekend ook niet als buitenproportioneel worden aanzien. Uit de artikels uit de ‘penale code’ van de Verenigde Arabische Emiraten (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) waarnaar wordt verwezen in het door u neergelegde arrest, blijkt dat u voor de door u gepleegde feiten in dat land minimum een jaar opsluiting en deportatie riskeerde (zie vertaling die aan het dossier werd toegevoegd). U kreeg slechts zes maanden opsluiting en deportatie opgelegd (CGVS p.17).”

In voorliggend verzoekschrift voert verzoeker geen argumenten aan tegen deze kwalificatie van de aangevoerde feiten en doet hij er dus geen afbreuk aan.

Wat betreft het feit dat verzoeker wegens het verlies van zijn verblijfsrecht in de VAE daarheen niet kan terugkeren en vreest dat hij, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij niet beschikt over een verblijfstitel, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat (i) elke staat op basis van diens soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, zodat het feit dat verzoeker niet meer in de VAE kan verblijven of er niet meer naar kan terugkeren niet kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat (ii) de nood aan internationale bescherming slechts kan worden onderzocht in de veronderstelling dat de terugkeer van de betrokkene naar zijn land van nationaliteit of vroeger gewoonlijk verblijf daadwerkelijk mogelijk is, dat (iii) indien de terugkeer van een staatloze verzoeker naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf onmogelijk is door wettelijke of administratieve beletsels, zoals *in casu* gelet op het feit dat verzoeker niet langer over een verblijfsrecht beschikt in de VAE, diens terugkeer louter hypothetisch is, en dat (iv) het voorgaande in acht genomen, de commissaris-generaal van mening is dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf en er dus ook de behandeling die hij vreest in geval van terugkeer niet zal ondergaan, zodat de voorwaarden voor toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 *in casu* niet zijn vervuld.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande in de bestreden beslissing omstandig toegelichte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in wezen tot loutere kritiek op het feit dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij zijn vrees ten aanzien van de VAE niet hoeft te analyseren gelet op het hypothetische karakter van zijn terugkeer, doch brengt geen concrete elementen en argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan voormelde pertinente en terechte motieven.

In zoverre verzoeker het hypothetische karakter van zijn terugkeer naar de VAE wenst te betwisten door erop te wijzen dat hij na zijn veroordeling uit de VAE werd gedeporteerd naar Maleisië en vervolgens door Maleisië naar de VAE werd teruggestuurd en er vier dagen in een gevangenis op de luchthaven heeft doorgebracht, merkt de Raad op dat nergens uit verzoekers verklaringen of de documenten die hij voorlegt blijkt dat hij daadwerkelijk opnieuw tot het grondgebied van de VAE werd toegelaten na zijn terugkeer uit Maleisië. Verzoeker heeft integendeel verklaard dat de autoriteiten van de VAE op de hoogte waren van zijn terugkeer en dat drie agenten in burger hem stonden op te wachten toen hij van het vliegtuig kwam en hem zeiden dat hij opnieuw zou moeten vertrekken. Verzoeker zou in afwachting van zijn vertrek naar Iran vier nachten op de luchthaven van Abu Dhabi hebben doorgebracht (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Dit duidt erop dat verzoeker werd tegengehouden aan de grens en de VAE niet opnieuw is binnengekomen. Dat verzoeker na aankomst op de luchthaven van Abu Dhabi naar de gevangenis moest, blijkt overigens nergens uit de verklaringen die hij afgelegde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Voor het overige herhaalt verzoeker slechts zijn vrees dat hij bij terugkeer naar de VAE naar de gevangenis zal worden gestuurd omdat hij eerder het land werd uitgezet na een veroordeling en wijst hij erop dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de foltering die hij tijdens zijn detentie heeft ondergaan niet betwist. Wat dit betreft kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hoger is uiteengezet over het louter hypothetische karakter van deze vrees.

Verzoeker legt geen documenten neer die de appreciatie van zijn vluchtmotieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Het Egyptische reisdocument, het rijbewijs en de fotokopie van zijn geboorteakte bevestigen enkel verzoekers voorgaande verblijf in de VAE en de beëindiging van zijn verblijfsrecht

aldaar. De UNRWA-registratiekaart kan aantonen dat verzoeker geregistreerd is bij UNRWA in Jordanië, wat niet wordt betwist. Het attest van het Jordaans burgerlijk register, het verzoek om Jordanië te bezoeken en het antwoord hierop kunnen staven dat verzoeker niet over de Jordaanse nationaliteit beschikt en tevergeefs geprobeerd heeft toegang te krijgen tot het Jordaanse grondgebied. De fotokopie van de rechterlijke beslissing waarbij verzoeker wordt veroordeeld wegens seksuele betrekkingen met het Syrische meisje R. staft een element dat hier evenmin ter discussie staat en waarover hoger is gemotiveerd.

Gelet op de hoger uiteengezette motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op zijn veroordeling door de gerechtelijke autoriteiten van de VAE op grond van zijn verboden seksuele betrekkingen met R., dient te worden herhaald dat de straf die hem werd toegekend niet als discriminerend of buitenproportioneel kan worden beschouwd en dus geen ernstige schade uitmaakt in de zin van voormelde bepaling. Ook de bedreigingen vanwege de familie van R. zijn onvoldoende ernstig opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Behalve dat haar vader u probeerde aan te vallen tijdens de rechtszitting en aan uw vader gezegd werd dat ze u zouden doden, gebeurde er niets in concreto. Bovendien hebben ze R. (...) ook niets aangedaan. Zij werd na haar gevangenisstraf gedeporteerd naar Syrië, zo blijkt uit uw verklaringen. Haar familieleden hebben haar niets aangedaan (CGVS p.18-19). U hebt immers nog steeds contact met haar (CGVS p.14-15). Nochtans kan worden verondersteld dat als de familieleden van R. (...) hun eer hadden willen herstellen, ze in eerste instantie haar zouden doden of minstens treffen, aangezien volgens de tradities het de vrouw is die de eer van de familie draagt. De vaststelling dat haar leven werd gespaard, vormt allerm minst een indicatie dat ze u alsnog zouden willen doden maar lijkt er eerder op te wijzen dat ze de zaak als ‘geregeld’ beschouwen.”

Verzoeker laat voorgaande motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, onverlet in zijn verzoekschrift en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij bij terugkeer naar de VAE een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat hij er niet over een verblijfstitel beschikt, dient te worden gewezen op wat hoger, onder punt 2.3.5., is uiteengezet met betrekking tot het hypothetische karakter van zijn terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf.

2.3.6.3. Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat in de mate dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk kan terugkeren naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf, dient te worden besloten dat zich in zijn hoofde geen risico op ernstige schade zal manifesteren.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die

het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COUTTEEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COUTTEEL

D. DE BRUYN